

нормативного закріплення, але й від існування якісного та дієвого механізму реалізації даного права.

Література

1. Конституція України від 28 чер. 1996 р. № 254к/96-ВР. URL: <http://zakon2.rada.gov.ua/Laws/show/254к/96-вр>
2. Цивільний процесуальний кодекс України від 18 бер. 2004 р. № 1618-IV. *Відомості Верховної Ради України*. 2020. № 40-41, 42. Ст. 492.
3. Про судовий збір: Закон від 08 лип. 2011 р. № 3674-VI. *Відомості Верховної Ради України*. 2020. № 14. Ст. 87.
4. Мазур М.Р. Реалізація виправданим права на відшкодування шкоди у кримінальному провадженні. *Право і суспільство*. 2015. № 4(3). С. 195-199.
5. Про порядок відшкодування шкоди, завданої громадянину незаконними діями органів, що здійснюють оперативно-розшукову діяльність, органів досудового розслідування, прокуратури і суду: Закон України від 01 груд. 1994 р. *Відомості Верховної Ради України*. 1995. № 1. Ст. 1.

УДК 347. 639 (043.2)

Грабовська Г.М., к.ю.н., доцент,
Національний авіаційний університет, м. Київ, Україна

ПРАВОВІ АСПЕКТИ ОРГАНІЗАЦІЇ ДИТЯЧОГО БУДИНКУ СІМЕЙНОГО ТИПУ

Конвенція ООН про права дитини проголосила, що дитині для повного емоційного комфортного розвитку найкраще рости у сім'ї, в атмосфері щастя, любові і взаєморозуміння. Крім того, підкреслюється, що кожна дитина має право на сім'ю. Саме за таких умов дитина може бути повністю підготовлена до самостійного життя у суспільстві й вихована у дусі розуміння вищих гуманістичних ідеалів, вищих моральних цінностей [1]. Дитячий будинок сімейного типу є однією з ефективних форм влаштування дітей, позбавлених батьківського піклування, що дає можливість зростання в природному родинному середовищі набувати навички суспільного життя, та відчувати себе повноцінними членами суспільства. Конституція України та ряд міжнародних документів гарантує дітям рівні права, необхідні для їхнього розвитку і життя.

Виходячи з Положення про дитячий будинок сімейного типу, необхідно зазначити, що це окрема сім'я, що створюється за бажанням подружжя або окремої особи, яка не перебуває у шлюбі, які беруть на виховання та спільне проживання не менш як 5 дітей-сиріт і дітей, позбавлених батьківського піклування. Вихованці перебувають у дитячому будинку сімейного типу до досягнення 18-річного віку, а в разі

продовження навчання у закладі загальної середньої освіти, за денною формою навчання у закладі професійної (професійно-технічної), фахової передвищої та вищої освіти – до 23 років або до закінчення відповідних закладів освіти. Проте, кількість дітей у дитячому будинку сімейного типу не повинна перевищувати 10 осіб, враховуючи рідних. Важливо зазначити, що не допускається одночасне застосування різних форм влаштування до дитячого будинку сімейного типу дітей-сиріт і дітей, позбавлених батьківського піклування, крім випадків, коли батьки-вихователі перебувають з підопічним у сімейних чи родинних відносинах [2].

Між батьками-вихователями і органом опіки та піклування існує цілий комплекс правовідносин, що виникли на підставі Договору про організацію діяльності дитячого будинку сімейного типу. Питання щодо припинення правовідносин, що виникають у процесі діяльності дитячого будинку сімейного типу має бути розглянуте з точки зору правової природи цих правовідносин. Для цього треба нагадати, що Договір про організацію діяльності дитячого будинку сімейного типу є підставою виникнення низки зобов'язань: щодо виховання дітей, житлового найму, майнового найму, оренди землі. Наведені правовідносини припиняються з припиненням діяльності дитячого будинку сімейного типу, яка у свою чергу залежить від дії Договору про організацію діяльності дитячого будинку сімейного типу [3, с. 73].

Відповідно до п. 4 Положення про дитячий будинок сімейного типу дія Договору припиняється у разі, коли в дитячому будинку сімейного типу виникають несприятливі умови для виховання та спільного проживання дітей (важка хвороба батьків-вихователів, відсутність взаєморозуміння з дітьми, конфліктні стосунки між дітьми), а також у випадках повернення вихованців рідним батькам (опікуну, піклувальнику, усиновителю) та досягнення дитиною повноліття, за згодою сторін, з інших причин, передбачених Договором, та за рішенням суду [4, с. 24].

Діяльність дитячого будинку сімейного типу може бути припинена у добровільному та примусовому порядку. Усі юридичні факти, перелічені в Положенні, є підставами для припинення діяльності дитячого будинку сімейного типу у добровільному порядку, оскільки не передбачають такого припинення внаслідок неправомірної поведінки батьків-вихователів. Результатом неправомірної поведінки батьків-вихователів буде припинення діяльності дитячого будинку сімейного типу в примусовому порядку. Підставами такого припинення є неналежне виконання або невиконання батьками-вихователями своїх обов'язків за договором, а також заподіяння ними шкоди життю, здоров'ю і майну вихованців.

Дитячий будинок сімейного типу є важливим соціальним інститутом, що може забезпечити сімейне оточення та соціальне виховання

дитини. Тому, виходячи з вище вказаного, дитячий будинок сімейного типу є окремим видом змішаної-сімейної форми влаштування дітей, позбавлених батьківського піклування, за якої подружжя або окрема особа, яка не перебуває у шлюбі, беруть для виховання та спільного проживання на умовах надання грошового утримання не менше п'яти дітей, позбавлених батьківського піклування, на підставі Договору про організацію діяльності дитячого будинку сімейного типу, що укладається між зазначеними особами та органом, який ухвалив рішення про створення дитячого будинку сімейного типу.

Література

1. Конвенція про права дитини. URL: https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/995_021#Text

2. Положення про дитячий будинок сімейного типу. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/>

3. Пеша І.В. Дитячі будинки сімейного типу як особлива форма сімейної опіки над дітьми-сиротами, позбавленими батьківського піклування. *Український соціум*. 2003. № 1(2). С. 72-80.

4. Аналітично-інформаційна довідка про діяльність мережі центрів соціальних служб для сім'ї, дітей та молоді та закладів соціального обслуговування у 2011 р.: підсумки проведення соціальної роботи з сім'ями, дітьми та молоддю у 2011 р. Київ, 2012. 28 с.

УДК 347.122:007 (043.2)

Дідук А.Г., к.ю.н., доцент,
Національний авіаційний університет,
тренер-консультант Національної школи суддів України,
м. Київ, Україна
Смірнов О.Г., суддя,
господарський суд Запорізької області, тренер Національної школи
суддів України, аспірант Науково-дослідного інституту
інтелектуальної власності НАПрН України, м. Запоріжжя, Україна

ЗАХИСТ КОМЕРЦІЙНОЇ ТАЄМНИЦІ ЗА ДОПОМОГОЮ ЗАКОНОДАВСТВА ПРО НЕДОБРОСОВІСНУ КОНКУРЕНЦІЮ

Міжнародні стандарти по захисту комерційної таємниці встановлені в Паризькій конвенції з охорони промислової власності (далі – Конвенція), яка закріпила положення щодо необхідності припинення недобросовісної конкуренції. У ст. 10bis Конвенції закріплено, що країни Союзу зобов'язані забезпечити громадянам країн-учасниць, ефективний захист від недобросовісної конкуренції (п. 1).

Актом недобросовісної конкуренції вважається будь-який акт